

ἀποταμιεύση ἀλλὰ θὰ ὑπερκαταναλώση ἔτι περισσότερον εἰς τὴν χώραν μας πού, ὡς ἐλέχθη, τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον εἶναι χαμηλὸν καὶ πιέζεται ἀπὸ τὰς αἰτίας βελτιώσεώς του.

Ἐν τελευταία λοιπὸν ἀναλύσει καὶ ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀποθησαυρισμοῦ, καθ' ἣν ὁ ἀποταμιευτὴς κινεῖται ἀπὸ ἐξωοικονομικά καὶ ἄλλα ψυχολογικά αἷτια μὲ τὴν δημιουργίαν οὕτω τῆς καλουμένης ἀγόνου — νεκρᾶς — ἀποταμιεύσεως, προσδιοριστικὸς παράγων τῆς παραγωγικῆς ἀποταμιεύσεως παραμένει τὸ ἐξ αὐτῆς κτώμενον εἰσόδημα.

Ἡ πρόσκτησις αὕτη τοῦ εισοδήματος (ἀπόδοσις κεφαλαίου) εἶναι εἴτε ἄμεσος διὰ τῆς ἐπενδύσεως μέσφ τῆς ἀγορᾶς κεφαλαίου ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ τόκου καταθέσεων ἢ δανείων, ὁμολογιῶν κ.λ.π., εἴτε ἔμμεσος διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἀναλήψεως ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος ὑπὸ μορφήν κυρίως μετοχῶν.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ ἀποταμιευτὴς ἀπολαμβάνει μικρὸν καὶ σταθερὸν εἰσόδημα ἀηλλαγμένον παντὸς κινδύνου καὶ μὴ ἐξαρτώμενον ἀπὸ ὀρισμένον ἀποτέλεσμα. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὁ ἀποταμιευτὴς δεόν νὰ ἀπολαμβάνῃ τὸ πραγματικὸν προῖόν τοῦ ἐπενδεδυμένου κεφαλαίου τοῦ ὁποσδήποτε μεγαλυτέρου τοῦ πρώτου, ἔνεκα τοῦ ἀναλαμβανομένου κινδύνου τῆς ἐνδεχομένης ἀρνητικῆς ἐκβάσεως τοῦ παραγωγικοῦ κυκλώματος εἰς ὃ μετέχει.

Ἀπὸ ἰδιωτικοοικονομικῆς πλευρᾶς ἡ συμφερωτέρα πηγὴ ἀντλήσεως κεφαλαιακῶν μέσων διὰ μόνιμον χρονικὸν διάστημα εἶναι ἡ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἐγχωρίου ἀποταμιεύσεως, ὑπὸ μορφήν μετοχῶν. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξοικονομεῖται ἴδιον κεφάλαιον ἄνευ τῆς δαπάνης τοῦ τόκου, ἢ ὅποια ὑπερδιπλασιάζεται μέσφ τῶν μεσολαβουσῶν Τραπεζῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ

αἱ ἐπιχειρήσεις ἀποκτοῦν ἴδιαν καὶ ἰσχυροτέραν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν εἰς περιπτώσεις οἰκονομικῶν συγκυριῶν, παροδικῶν κρίσεων κ.λ.π.

Ἐν Ἑλλάδι, ἀτυχῶς, κυριαρχεῖ περιορισμένον πνεῦμα ἐπενδύσεως. Ὁ κλασσικὸς γεροντοκορισμὸς τῶν ἀποταμιευτῶν, ἡ μεγαλυτέρα ἐμπιστοσύνη πρὸς τὰς Τραπεζὰς, δυσχεραίνουν τὴν ὀρθολογικὴν καὶ ἐκ τῶν ἐκάστοτε περιστάσεων ἐπιβαλλομένην διοχέτευσιν τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ παρακλῶνουν τὴν ἄμεσον καὶ ἐλευθεραν διαμόρφωσιν τῆς κεφαλαιαγορᾶς.

Ἀναμφισβητήτως αἱ Τράπεζαι ὡς συνδετικὸς ἀγωγὸς μεταξὺ ἰδιώτου ἀποταμιευτοῦ καὶ ἐπιχειρηματίου, διὰ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ τόκου, τῆς ποιτικῆς διαλογῆς τῶν πιστώσεων καὶ τελειαίως διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἀναλήψεως ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητος, ἀσκοῦν οὐσιαστικὸν στοιχεῖον ὀρθῆς κατανομῆς τῆς ἀποταμιεύσεως. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ παραβλέπεται τὸ γεγονός ὅτι καὶ αὐταὶ ἀποτελοῦν ἐπιχειρήσεις ἰδιωτικῆς, κινουμένης κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄφελος, δι' ὃ καὶ πολλὰς φορὰς παρεκκλίνουσι τῆς ὀρθῆς χρηματοδοτήσεως παρὰ τὴν ὑπεράνω αὐτῶν ἐμπειαν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω καὶ δεδομένου ὅτι αἱ δαπάναι χρησιμοποίησεως ξένου κεφαλαίου ἀποτελοῦν ἀγορανομικῶς καὶ φορολογικῶς βασικὸν στοιχεῖον κόστους, ἡ προσφυγὴ τῶν μεγάλων παραγωγικῶν μονάδων εἰς τὴν κεφαλαιαγορὰν μέσφ τῶν Τραπεζῶν δημιουργεῖ ὑψηλότερον κόστος παραγωγῆς, ὑψηλότερας τιμὰς διαθέσεως, ὅποτε ἡ δυνατότης ἀποταμιεύσεως περιορίζεται ἔνεκα τῆς διογκώσεως τῶν δαπανῶν συντηρήσεως διὰ τοῦ συστήματος τῶν τιμῶν.

Βασικὸν μᾶλλον στοιχεῖον τῆς ἀποθαρρύνσεως εἶναι ἡ ἀκολουθοῦ-